

Dosarul nr. 2ra-1834/2021

Prima instanță: Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni (C.Crețu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (V.Sîrbu, D.Dulghieru, V.Buhnaci)

ÎNCHEIERE

15 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului depus de Anton Elina,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Anton Elina
împotriva Agenției Servicii Publice, Departamentul Cadastru Ialoveni, intervenient
accesoriu Trestian Ludmila și notarul public Diaconu Galina cu privire la radierea
înscrisului din registrul bunurilor imobile,
împotriva deciziei din 26 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău,

constată:

La data de 07 iunie 2016, reclamanta Anton Elina s-a adresat cu cerere de
chemare în judecată împotriva OCT Ialoveni, intervenient accesoriu Trestian
Ludmila, solicitând dispunerea radierii dreptului tabular al lui Trestian Ludmila prin
rectificarea erorii introduse la subcapitolul II al registrului bunurilor imobile
XXXXX și anume prin excluderea calității de coproprietar a acesteia asupra
bunurilor imobile cu nr. cadastral XXXXX situate în XXXXX.

În motivarea acțiunii a invocat partea reclamantă că, prin Decizia Primăriei
s. XXXXX nr. 01/03 din 14 februarie 1992, lui Trestian Ion i-a fost repartizat în
proprietate lotul de teren pentru construcție locativă cu suprafața de 0.1492 ha situat
în XXXXX.

A menționat reclamanta că, bunul imobil dat a fost trecut în registrul
deținătorilor de teren cu nr. 69 la 25 martie 1993, iar o probă pertinentă care
demonstrează transmiterea dreptului de proprietate către Trestian Ion servește
certificatul provizoriu care confirmă dreptul de proprietate, posesiune și beneficiere
financiară asupra lotului de teren dat.

A relatat reclamanta că, la data de 22 mai 2015, pe numele lui Trestian Ion a
fost eliberat titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren în care expres
este indicat că transmiterea proprietății are loc în baza deciziei Primăriei s. XXXXX
nr. 01/03 din 14 februarie 1992.

A reținut că, la 25 decembrie 1992, Trestian Vasile a donat lui Trestianu Ion casa de locuit cu suprafața de 23,4 m² inclusiv suprafața locativă de 13,5 m², verandă „a” cu volumul de 25 m³, sarai „1” cu volumul de 15 m³, beci „2” cu volumul de 21,2 m³, sera „I” cu volumul de 80 m³, poartă „II”, gard „III”, gard „IV”, situate în XXXXX, situate pe sectorul de teren cu suprafața de 1634 m², contract autentificat de notarul public Diaconu Galina sub nr. 2325.

A relevat reclamanta că, casa respectivă a fost înregistrată la BIT Hîncești la data de 09 noiembrie 1992 cu nr. 28 după Trestian Vasile, iar dreptul de proprietate a lui Trestian Ion asupra casei de locuit a survenit în baza contractul de donație încheiat între Trestian Vasile și Trestian Ion și care a fost înregistrat la BIT la data de 25 decembrie 1993, dreptul de proprietate a lui Trestian Ion a fost înregistrat cu cota parte de 1.0 în dosarul de inventariere tehnică a casei de locuit din 29 octombrie 1992, la fel, cota parte de 1.0 asupra casei este înregistrată și în pașaportul tehnic al bunului imobil în litigiu din 05 noiembrie 2015 și în titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren.

A conchis reclamanta că toate actele juridice primare și cele ce autentifică dreptul de proprietate, denotă faptul că bunurile imobile date au aparținut cu drept de proprietate personală lui Trestian Ion și nu cu drept de proprietate în devălmășie familiei Trestian Ion și Trestian Ludmila.

A învederat reclamanta că, Trestian Ludmila a încheiat căsătorie cu Trestian Ion la data de 09 noiembrie 1999, înregistrată de OSC Ciocana actul de căsătorie sub nr.440, respectiv la momentul dobândirii dreptului de proprietate de către Trestian Ion asupra lotului de teren și a casei date, Trestian Ludmila nu deținea careva drepturi de coproprietar în devălmășie, la fel, a indicat reclamanta că, se reduce masa succesorală rămasă după decesul tatălui Trestian Ion, astfel, a concluzionat reclamanta că, înregistrarea după Trestian Ludmila a dreptului de proprietate asupra lotului de teren nominalizat și a casei de locuit situate în XXXXX cu nr. cadastral XXXXX, este una eronată, care lezează dreptul de proprietate care este conform legii, garantat.

A solicitat reclamanta Anton Elina, admiterea acțiunii depuse și dispunerea radierii dreptului tabular a lui Trestian Ludmila prin rectificarea erorii introduse la subcapitolul II a registrului de bunuri imobile XXXXX, prin excluderea calității de coproprietar a lui Trestian Ludmila asupra bunurilor imobile cu numerele cadastrale XXXXX, XXXXX.

Prin hotărârea din 07 decembrie 2020 a Judecătoriai Hîncești, sediul Ialoveni acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 26 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Anton Elina și s-a menținut hotărârea din 07 decembrie 2020 a Judecătoriai Hîncești, sediul Ialoveni.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a invocat că speței nu îi sunt aplicabile prevederile art. 38 al Legii cadastrului bunurilor imobile nr. 1543-XIII din 25 februarie 1998, care reglementează corectarea greșelilor din cadastru la efectuarea înregistrării dreptului de proprietate, or, la caz, nu s-a comis nici o eroare, or, extrasul din registrul de evidență a gospodăriilor nr. 346 din 20 mai 2015 și titlul de

autentificare a dreptului deținătorului de teren nr.XXXXX din 22 mai 2015 au fost eliberate în anul 2015 în timpul căsniciei dintre Trestian Ion și Trestian Ludmila.

Mai mult, instanța de apel a menționat că, la baza înregistrării dreptului asupra bunurilor imobile menționate nu a servit temei decizia Primăriei s. XXXXX nr. 01/03 din 14 februarie 1992, dar titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren nr. XXXXX din 22 mai 2015, iar la data înregistrării, Trestian Ion nu a făcut nici o declarație prin care să solicite înregistrarea bunurilor imobile menționate ca fiind proprietatea sa personală, dobândită până la înregistrarea căsătoriei cu Trestian Ludmila.

Instanța de apel a conchis și asupra faptului că, legalitatea înregistrării nominalizate nu a fost contestată în ordinea contenciosului administrativ în modul și termenul de 30 de zile, prevăzut în art.14 alin.(1) din Legea contenciosului administrativ / în vigoare la momentul efectuării înregistrării/, nici după momentul efectuării înregistrării, nici până în momentul de față, prin urmare, în prezent dreptul reclamantei/apelante Anton Elina la înaintarea obiecțiilor referitoare la legalitatea deciziei registratorului din data de 30 octombrie 2015, privind înregistrarea dreptului de proprietate comună în devălmășie al lui Trestian Ion și Trestian Ludmila asupra bunurilor imobile menționate, este perimat.

Într-un final, instanța de apel a reiterat poziția instanței de fond, care just a menționat că, reclamanta Anton Elina nu are careva suport legal de a solicita instanței de judecată, obligarea Agenției Servicii Publice de a opera modificări în Registrul Bunurilor Imobile, prin rectificarea introdusă la subcapitolul II a registrului de bunuri imobile XXXXX și anume, excluderea calității de proprietar a lui Trestian Ludmila asupra bunurilor imobile XXXXX situate în XXXXX, atât timp cât organul abilitat, la caz, Agenția Servicii Publice a respectat normele legale în procedura de înregistrare a dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile.

La 17 septembrie 2021 Anton Elina a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului s-a indicat că soluția instanței de apel în sensul adoptat rezultată din interpretarea greșită a prevederilor legale ce guvernează raportul juridic litigios și circumstanțele probatorii ale dosarului.

Conform art.434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 26 mai 2021 și expediat participanților la proces la 21 iunie 2021 (f.d.157), însă la materialele dosarului lipsește dovada recepționării deciziei recurate.

Prin urmare, cererea de recurs declarată la 17 septembrie 2021, se consideră depusă în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin notificarea din 10 noiembrie 2021, Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC a expediat intimațiilor copia recursului și a înștiințat despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

În conformitate cu art.432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt. Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenței, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Anton Elina.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Anton Elina se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru